

LIDSKOPRÁVNÍ MOOT COURT

ZADÁNÍ

Válka s plakáty

Anna Procházková pochází z Jihlavy, kde dlouhodobě působí jako výtvarnice a lektorka výtvarných kurzů. Vedle své umělecké činnosti se dlouhodobě veřejně vyjadřuje k podobě politické kultury, způsobu vedení volebních kampaní a rostoucímu množství komerční reklamy ve veřejném prostoru. Ve svých textech i veřejných vystoupeních opakovaně kritizovala personalizaci politiky, marketingové kampaně založené na emocích a využívání veřejného prostoru pro masivní billboardovou reklamu. Domnívala se, že předvolební plakáty představují spíše marketing než skutečnou politickou debatu a že veřejný prostor by neměl být zaplněn portréty politiků.

Na začátku září roku 2025 byla v České republice zahájena volební kampaň před volbami do Poslanecké sněmovny. V ulicích Jihlavy se objevily stovky billboardů a plakátů několika kandidujících politických stran. Největší pozornost poutaly plakáty stran Občanská aliance (OA), Hnutí pro budoucnost (HpB) a Národní směr (NS), na nichž byli vyobrazeni jejich nejvýraznější kandidáti.

Paní Procházková nabyla přesvědčení, že právě tento způsob vedení kampaně je symbolem povrchnosti současné politiky. Rozhodla se proto provést vlastní formu občanského protestu. V průběhu pěti večerů postupně navštěvovala různá místa v Jihlavě a lihovým fixem či smývatelnou barvou dokreslovala některým politikům na plakátech knírky, vousy, výrazné účesy, klaunské nosy nebo brýle. Žádný z plakátů neroztrhala ani jinak fyzicky nezničila. Celkem upravila přibližně třicet plakátů různých politických subjektů a od počátku o těchto svých aktivitách veřejně informovala na sociálních sítích a svém blogu.

Po několika dnech začala média o pomalovaných plakátech informovat. Fotografie upravených billboardů se rychle rozšířily na sociálních sítích a vyvolaly živou veřejnou debatu. Někteří komentátoři označovali jednání paní Procházkové za legitimní politickou satiru a umělecký protest, jiní je považovali za nepřípustný vandalismus zasahující do férovosti volební soutěže a do majetkových práv politických stran. Samotná paní Procházková poskytla regionálním médiím několik rozhovorů, v nichž uvedla, že jejím cílem nebylo poškodit konkrétní politiky, ale upozornit na způsob, jakým se v České republice vede politická kampaň. Zdůraznila, že „demokracie potřebuje humor stejně jako svobodné volby“ a že dokreslené prvky představují výtvarnou nadsázku.

Na základě oznámení jedné z dotčených politických stran zahájila Policie České republiky trestní řízení. Vyšetřování prokázalo, že paní Procházková skutečně většinu pomalovaných plakátů upravila sama. Znalec stanovil celkovou škodu vzniklou výměnou poškozených plakátů na přibližně 42 000 Kč.

Státní zástupce podal na paní Procházkovou obžalobu pro přečin poškození cizí věci podle trestního zákoníku. Obžalovaná od počátku skutkový stav nezpochybňovala. Tvrdila však, že její jednání představovalo výkon svobody projevu a formu protestu proti způsobu vedení kampaně. Namítala, že šlo o politickou satiru mířící na veřejně činné osoby, které musejí snést vyšší míru kritiky než běžní občané. Ona sama je navíc jednotlivec, který se nemá jak bránit všudypřítomné politické kampani, která zahlcuje veřejný prostor a hyzdí jej. Její chování tak byl a je jediný způsob, kterým se může vůči obtěžujícímu vizuálnímu smogu v prostoru, který všichni lidé sdílí, vymezit. Současně zdůrazňovala, že způsobená škoda byla zanedbatelná a že zásah do majetku byl pouze prostředkem k uskutečnění politického projevu.

Okresní soud v Jihlavě rozsudkem ze dne 18. ledna 2026 uznal paní Procházkovou vinnou trestným činem poškození cizí věci a uložil jí peněžitý trest ve výši 50 000 Kč spolu s povinností nahradit způsobenou škodu. Podle soudu představovalo pomalování plakátů úmyslný zásah do cizího majetku, který nelze ospravedlnit odkazem na svobodu projevu. Soud zdůraznil, že politický názor lze vyjadřovat řadou zákonných prostředků, aniž by docházelo k poškozování cizích věcí.

Proti rozsudku podala obžalovaná odvolání. Tvrdila zejména, že okresní soud nedostatečně zohlednil judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu týkající se ochrany politického projevu, uměleckého projevu a satiry. Krajský soud v Brně však rozsudkem ze dne 20. dubna 2026 odvolání zamítl. Ztotožnil se se závěrem okresního soudu, že svoboda projevu nezaručuje právo zasahovat do cizího majetku a že uložený trest byl přiměřený sledovanému legitimnímu cíli.

Teprve několik měsíců po právní moci rozsudku vyšlo najevo, že soudce Okresního soudu v Jihlavě, který věc v prvním stupni projednával, uzavřel sňatek s Janou Veselou, poslankyní za politickou stranu Občanská aliance. Její volební plakáty patřily mezi ty, které paní Procházková během kampaně pomalovala. V době hlavního líčení ani rozhodování okresního či krajského soudu spolu soudce a politička nežili ve společné domácnosti, nebyli zasnoubeni ani jinak veřejně nedeklarovali partnerský vztah. Jejich vztah se stal veřejně známým až po skončení odvolacího řízení, kdy uzavřeli manželství.

Paní Procházková následně podala dovolání k Nejvyššímu soudu. Vedle námitek týkajících se svobody projevu namítala také podjatost soudce okresního soudu. Tvrdila, že pozdější sňatek potvrzuje existenci osobního vztahu již v době rozhodování a vyvolává objektivní pochybnosti o nestrannosti soudu. Nejvyšší soud dovolání dne 26. srpna 2026 zamítl. Uvedl, že samotná skutečnost, že soudce po skončení řízení uzavřel manželství s političkou, jejíž plakát byl mezi poškozenými, bez dalších konkrétních okolností nepostačuje k závěru o jeho podjatosti v době rozhodování. Současně konstatoval, že z rozhodnutí není patrná podjatost soudce a že dovolání neslouží k přezkumu nově tvrzených skutečností, které nebyly v předchozích stádiích řízení známy.

Paní Procházková je přesvědčena, že trestní odsouzení představovalo nepřiměřený zásah do její svobody projevu a že o její vině nerozhodoval nestranný soud. Rozhodla se proto podat ústavní stížnost.

- 1. Za stěžovatelku vypracujte ústavní stížnost proti rozhodnutím Okresního soudu v Jihlavě, Krajského soudu v Brně a Nejvyššího soudu. Pracujte s relevantní judikaturou Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva i dalších relevantních soudů a lidskoprávních orgánů.**
- 2. Za Nejvyšší soud jako účastníka řízení vypracujte vyjádření k ústavní stížnosti. Obhajte ústavnost napadených rozhodnutí, přiměřenost zásahu do svobody projevu i závěr o neexistenci podjatosti soudce. Věnujte se také ochraně práv poškozených – politických stran a konkrétních politiků a političek.**

Za nesporné považujte skutkové okolnosti uvedené v zadání. Další skutečnosti nedomýšlejte ani nedoplňujte. Při řešení vycházejte z českého práva. Pro účely soutěže vycházejte z toho, že je dodržena dvouměsíční lhůta pro podání ústavní stížnosti.

Česká republika

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Jihlavě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. ledna 2026 v Jihlavě samosoudcem JUDr. Pavlem Horským,

takto:

Obžalovaná

Anna Procházková, narozena 17. 6. 1983 v Brně, výtvarnice a lektorka výtvarných kurzů, IČ: 25745632, trvale bytem a na adrese pro účely doručování Wolkerova 574/39, Jihlava, 586 01

je vinna, že

v době od 5. září 2025 do 10. září 2025 na různých veřejně přístupných místech na území statutárního města Jihlavy, v prostoru Masarykova náměstí, ulic Brněnská, Hradební, Romana Havelky, Vrchlického, Fritzova, bez souhlasu vlastníků reklamních nosičů nebo objednatelů volební kampaně opakovaně poškodila plakáty politických stran Občanská aliance, Hnutí pro budoucnost a Národní směr tím způsobem, že na podobizny jednotlivých kandidátů permanentním fixem a akrylovou barvou dokreslovala zejména kníry, vousy, brýle, výrazné účesy, klaunské nosy a další grafické prvky, přičemž tímto způsobem upravila nejméně 31 volebních plakátů, které musely být odstraněny a nahrazeny novými, čímž způsobila škodu poškozeným Občanská aliance – politické hnutí ve výši 7 369 Kč, Hnutí pro budoucnost 5 412 Kč, Národní směr 3 987 Kč a společnosti MediaVision Outdoor s.r.o., zajišťující výlep volební kampaně, způsobila škodu spočívající

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Jan Rožňák

v nákladech na odstranění poškozených plakátů, jejich opětovný tisk, dopravu a výlep ve výši 3 712 Kč, ačkoli si byla vědoma, že plakáty představují cizí majetek a že svým jednáním způsobí jejich znehodnocení,

tedy

úmyslně poškodila cizí věc a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchala

přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2026,

a odsuzuje se

podle § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč (v celkové výši 50 000 Kč).

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná povinna na náhradě škody zaplatit poškozeným Občanská aliance – politické hnutí, IČ: 18736598, Karlovo náměstí 174/5, Praha, částku ve výši 7 369 Kč; politické straně Hnutí pro budoucnost, IČ: 14545573, Orlí 12/9, Brno, částku ve výši 5 412 Kč; politické straně Národní směr, IČ: 11346522, Malostranská 136/78, Praha, částku ve výši 3 987 Kč; a MediaVision Outdoor s.r.o., IČ: 11628965, Jana Masaryka 1663/14, Jihlava, částku ve výši 3 712 Kč.

Odůvodnění:

I. Dokazování a skutková zjištění

1. Soud provedl dokazování výsledkem obžalované, svědků Petra Doležala, Evy Králové, Martina Šimka, Jana Vondráčka a Karla Novotného, dále přečetl znalecký posudek z oboru ekonomika, odvětví oceňování movitých věcí, provedl listinné důkazy založené ve spise, zejména fotodokumentaci poškozených plakátů, kamerové záznamy Městské policie Jihlava, faktury za výrobu a výlep náhradních plakátů, smlouvy uzavřené mezi jednotlivými politickými stranami a společností MediaVision Outdoor s.r.o. a rovněž přehrál audiovizuální záznamy rozhovorů, které obžalovaná po skutku poskytla regionálním médiím.
2. Obžalovaná při hlavním líčení uvedla, že skutkový děj popsáný v obžalobě odpovídá skutečnosti. Potvrdila, že v průběhu pěti večerů navštěvovala jednotlivé lokality v Jihlavě a na plakáty kreslila zejména kníry, vousy, brýle, účesy a klaunské nosy. Připustila rovněž, že u sebe měla předem připravené fixy a akrylové barvy. Zdůraznila však, že jejím cílem nebylo plakáty zničit ani způsobit jejich vlastníkům škodu. Jednalo se podle ní o výtvarnou intervenci do veřejného prostoru, jejímž účelem bylo upozornit na marketingový charakter volebních kampaní. Přehlcení veřejného prostoru, který společně všichni sdílí, volebními plakáty, považuje za nepřipustné a k boji proti vizuálnímu smogu využila jediný nástroj, který jako jedinelec má. Podle svého vyjádření předpokládala, že většinu kreseb bude možné odstranit běžnými čistícími prostředky.
3. Na dotaz soudu obžalovaná uvedla, že si byla vědoma, že plakáty nejsou jejím majetkem. Současně však uvedla, že je považovala za součást veřejného prostoru, který je určen k veřejné komunikaci. Zdůraznila, že nikdy žádný plakát neroztrhala, nepřelepila ani fyzicky neodstranila. Veškeré zásahy podle ní spočívaly pouze v dokreslení jednotlivých prvků.
4. Svědek Petr Doležal, vedoucí jihlavské provozovny společnosti MediaVision Outdoor s.r.o., uvedl, že po oznámení poškození provedli pracovníci společnosti kontrolu jednotlivých reklamních ploch. Na základě této kontroly bylo zjištěno poškození celkem třiceti jedna plakátů. Svědek uvedl, že většinu plakátů nebylo možné uvést do původního stavu běžným očištěním, neboť použitý permanentní fix pronikl do papíru a odstranění kreseb by vedlo k dalšímu poškození plakátu. Z tohoto důvodu byly plakáty nahrazeny novými.
5. K dotazu obhajoby svědek připustil, že u několika plakátů bylo technicky možné ponechat je na místě až do skončení volební kampaně. Uvedl však, že objednatelé kampaně požadovali jejich výměnu bezprostředně po zjištění poškození, neboť podle jejich názoru zásahy měnily vizuální podobu kampaně.

6. Svědkyně Eva Králová, oblastní koordinátorka volební kampaně Občanské aliance, uvedla, že poškození plakátů zaznamenala prostřednictvím dobrovolníků zajišťujících kontrolu výlepových ploch. Uvedla, že její politická strana byla nucena objednat nový tisk části plakátů a zajistit jejich opětovný výlep. Současně připustila, že některé fotografie pomalovaných plakátů se velmi rychle rozšířily na sociálních sítích a získaly značnou publicitu.

7. Na dotaz obhájce svědkyně uvedla, že nedokáže posoudit, zda medializace případu měla na volební výsledek pozitivní nebo negativní dopad. Potvrdila pouze, že vedení strany považovalo zásahy do plakátů za nepřipustné.

8. Svědek Martin Šimek, kriminalistický technik Policie České republiky, popsal způsob zajištění stop na jednotlivých plakátech. Uvedl, že na části plakátů byly zajištěny daktyloskopické stopy odpovídající obžalované. Rozhodující význam však podle jeho názoru měly kamerové záznamy z městského kamerového systému, na nichž byla obžalovaná zachycena při kreslení na několik plakátů.

9. Kamerové záznamy byly v hlavním líčení přehrány. Z jejich obsahu je patrné, že obžalovaná přichází k jednotlivým plakátům sama, z batohu vytahuje psací potřeby a po dobu několika desítek sekund provádí kresby na vyobrazených podobiznách kandidátů. Následně místo opouští. Obžalovaná při přehrání záznamů uvedla, že jejich obsah nezpochybňuje.

10. Svědek Jan Vondráček, redaktor regionální televize Vysočina TV, potvrdil, že s obžalovanou po zveřejnění fotografií pořídil rozhovor. Podle jeho výpovědi obžalovaná otevřeně uvedla, že plakáty pomalovala ona sama a že šlo o formu politického protestu. Záznam rozhovoru byl následně přehrán při hlavním líčení.

11. Ze záznamu rozhovoru soud zjistil, že obžalovaná mimo jiné uvedla: „*Nechtěla jsem nikoho urazit. Chtěla jsem ukázat, že politika nemá být jen o usměvaných tvářích na billboardech. Demokracie potřebuje humor stejně jako svobodné volby.*“ Současně uvedla, že svého jednání nelituje, neboť je nadále považuje za legitimní formu občanského protestu.

12. Znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Karlem Novotným stanovil výši vzniklé škody na částku 20 480 Kč. Znalec vysvětlil, že tato částka zahrnuje náklady na odstranění poškozených plakátů, jejich nový tisk, dopravu a opětovný výlep. Nepromítá se do ní cena původního grafického návrhu ani náklady na vytvoření volební kampaně jako celku.

II. Právní posouzení věci

13. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 trestního řádu), a že jednání obžalované naplnilo všechny zákonné znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.

14. Z provedených důkazů bylo nepochybně prokázáno, že volební plakáty vlastnily poškozené politické strany. Obžalovaná si této skutečnosti byla vědoma.

15. Za poškození cizí věci je přitom nutno považovat nejen její úplné zničení nebo fyzické roztržení, ale i takový zásah, jehož důsledkem je podstatné snížení užitné nebo estetické hodnoty věci, případně nutnost její opravy nebo nahrazení novou věcí. V posuzovaném případě bylo prokázáno, že podstatná část plakátů musela být odstraněna a nahrazena novými, neboť je nebylo možné uvést do původního stavu bez dalších nákladů.

16. Námitce obhajoby, že některé plakáty bylo možno ponechat na místě až do skončení volební kampaně, soud nepřisvědčil. Rozhodující je skutečnost, že byla změněna původní podoba věci a že byl vlastník nucen vynaložit prostředky na odstranění následků jednání obžalované, nikoli to, zda mohl poškozené plakáty dočasně ponechat na místě.

17. Soud rovněž nemá pochybnosti o zavinění obžalované. Sama uvedla, že si byla vědoma, že kreslí na cizí plakáty, a že tak činí úmyslně. Byla tedy přinejmenším srozuměna s tím, že jejím jednáním vznikne vlastníkům majetková újma.

18. Obhajoba založila svou argumentaci především na tvrzení, že jednání obžalované představovalo výkon základního práva na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

19. Soud považuje za nesporné, že politický projev náleží mezi projevy požívající v demokratické společnosti nejvyšší míru ochrany. Stejně tak není pochyb o tom, že satira představuje tradiční formu politické diskuse a její používání je v demokratické společnosti legitimní. Uvedené závěry však podle názoru soudu neznamenaají, že by základní právo na svobodu projevu poskytovalo jednotlivci oprávnění realizovat svůj názor jakýmkoliv způsobem bez ohledu na práva ostatních osob.

20. Svoboda projevu chrání obsah sdělení, nikoli bez dalšího každý prostředek jeho uskutečnění. Ani politická satira proto nemůže založit oprávnění zasahovat do cizího majetku bez souhlasu jeho vlastníka. Obžalovaná měla k dispozici řadu zákonných prostředků, jejichž prostřednictvím mohla svůj názor veřejně vyjádřit. Mohla uspořádat veřejné shromáždění, publikovat své názory v médiích nebo na sociálních sítích, vytvořit vlastní výtvarná díla,

distribuovat letáky nebo jiným způsobem vstoupit do veřejné debaty. Zvolila však prostředek spočívající v zásahu do cizích věcí. Podle názoru soudu proto nelze uzavřít, že by trestní postih v této věci směřoval proti obsahu politického názoru obžalované. Předmětem trestního řízení je výlučně způsob, jakým se rozhodla svůj názor realizovat.

21. Obhajoba dále namítala, že věc měla být řešena prostředky správního nebo občanského práva a že použití trestního práva odporuje zásadě subsidiarity trestní represe zakotvené v § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

22. Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku lze trestní odpovědnost uplatňovat pouze v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

23. Soud se touto námitkou zabýval. Přihlédl především k tomu, že jednání obžalované nebylo nahodilé ani spontánní. Jednalo se o opakovanou činnost probíhající během několika dnů, při níž bylo zasaženo větší množství plakátů různých politických subjektů. Nelze rovněž přehlédnout, že ke skutku došlo v průběhu probíhající volební kampaně, kdy poškozené plakáty plnily svůj zamýšlený účel a jejich nahrazení muselo být provedeno bezprostředně. Za této situace soud dospěl k závěru, že projednávaný případ přesahuje rámec bagatelního majetkového deliktu a že použití prostředků trestního práva nelze považovat za nepřiměřené.

III. K výroku o trestu

24. Při úvahách o druhu a výměře trestu soud vycházel z obecných hledisek stanovených v § 39 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Přihlédl zejména k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, způsobu jeho provedení, následkům jednání, okolnostem, za nichž byl čin spáchán, jakož i k osobním poměrům obžalované a možnostem její nápravy.

25. Podle názoru soudu sledoval trestní postih legitimní cíl spočívající v ochraně vlastnického práva poškozených subjektů a ochraně jejich majetkových hodnot. Peněžitý trest uložený obžalované představuje nejmírnější trestní sankci, která je způsobilá sledovaného cíle dosáhnout. Soud proto neshledal důvod pro uložení trestu odnětí svobody ani jiného přísnějšího opatření. Přestože motiv obžalované nebyl zistný a vycházel z jejího politického přesvědčení, nemůže být tato okolnost sama o sobě důvodem pro vyloučení trestní odpovědnosti. Demokratická společnost je založena nejen na svobodě projevu, ale také na respektu k právům ostatních osob, včetně jejich práva pokojně užívat svůj majetek. Soud proto uzavírá, že trestní postih obžalované představuje přiměřené omezení svobody projevu ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

26. Obžalovaná stabilně pracuje, k činu se doznala a na trestním řízení řádně participovala. Z opisu Rejstříku trestů ani z opisu evidence přestupků nevyplývá, že by byla v minulosti postihována pro obdobné jednání. V místě bydliště je hodnocena kladně, dlouhodobě působí jako výtvarnice a lektorka výtvarných kurzů a vede řádný život.

27. Polehčující okolností podle § 41 trestního zákoníku soud shledal především skutečnost, že obžalovaná od počátku trestního řízení nezpochybňovala skutkový děj a svou účast na něm otevřeně přiznala. Soud dále přihlédl k tomu, že motivem jejího jednání nebyla snaha získat majetkový prospěch ani způsobit újmu konkrétním politickým kandidátům, nýbrž vyjádřit politický názor na způsob vedení volební kampaně.

28. Přitěžující okolností podle § 42 trestního zákoníku je naopak skutečnost, že obžalovaná nejednala impulzivně ani jednorázově. Jednání bylo předem promyšlené, probíhalo opakovaně v průběhu několika dnů a směřovalo vůči většímu počtu plakátů umístěných na různých místech města. Nelze proto hovořit o nahodilém excesu nebo okamžité emotivní reakci. Obžalovaná rovněž neprojevila nad jednáním lítost, naopak své jednání dále obhajovala jako správné.

29. Obhajoba poukazovala na relativně nízkou výši způsobené škody. Soud souhlasí, že částka 20 480 Kč nepředstavuje škodu mimořádně vysokou. Samotná výše škody však není jediným kritériem závažnosti trestného činu. Význam má rovněž způsob provedení, opakovanost jednání a okolnosti, za nichž k němu došlo.

30. Za daného skutkového stavu vzhledem k povaze trestného činu, osobnosti a poměrům obžalované soud neshledal důvody pro uložení trestu odnětí svobody ani jiného přísnějšího trestu. Má za to, že účelu trestu lze dosáhnout uložení peněžitého trestu, který dostatečně vyjadřuje společenskou škodlivost jednání a současně představuje nejmírnější trestní sankci, již lze za daných okolností považovat za účelnou.

31. Při stanovení výměry peněžitého trestu soud přihlédl k majetkovým poměrům obžalované, která vykonává samostatnou výdělečnou činnost jako výtvarnice a lektorka. Soud proto uložil peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, tedy v celkové výši 50 000 Kč. Takto uložený trest dostatečně zohledňuje jak okolnosti svědčící ve prospěch obžalované, tak zájem společnosti na ochraně vlastnického práva.

IV. K náhradě škody

32. Poškozené politické strany Občanská aliance, Hnutí pro budoucnost a Národní směr, jakož i společnost MediaVision Outdoor s.r.o., řádně a včas uplatnily nárok na náhradu škody podle § 43 odst. 3 trestního řádu.

33. Výše uplatněné škody byla prokázána znaleckým posudkem Ing. Karla Novotného, fakturami za výrobu náhradních plakátů, fakturami za jejich výlep a účetními doklady společnosti MediaVision Outdoor s.r.o. Soud neshledal důvod o správnosti těchto podkladů pochybovat.

34. Jelikož škoda byla způsobena přímo trestným činem obžalované a její výše byla v řízení spolehlivě prokázána, rozhodl soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu o povinnosti obžalované nahradit poškozeným vzniklou škodu v celkové výši 20 480 Kč, rozdělené mezi poškozené tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Jihlavě. O podaném odvolání rozhoduje Krajský soud v Brně.

Odvolání mohou podat osoby uvedené v § 246 trestního řádu v rozsahu stanoveném zákonem. Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v jakém rozsahu je rozsudek napadán a jaké vady jsou mu vytýkány.

V Jihlavě dne 18. ledna 2026

JUDr. Pavel Horský
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 20. dubna 2026 o odvolání obžalované Anny Procházkové proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 18. ledna 2026, sp. zn. 7 T 351/2025–117, takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované **zamítá**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 18. ledna 2026, sp. zn. 3 T 18/2026, byla obžalovaná Anna Procházková uznána vinnou přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustila tím, že v období od 5. září do 10. září 2025 na různých místech města Jihlavy opakovaně zasahovala do volebních plakátů politických stran Občanská aliance, Hnutí pro budoucnost a Národní směr jejich pomalováním, čímž způsobila škodu ve výši 20 480 Kč.
2. Za uvedený přečin byl obžalované uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 50 000 Kč, spolu s náhradním trestem odnětí svobody pro případ jeho nevykonání. Současně jí byla uložena povinnost nahradit poškozeným vzniklou majetkovou škodu.
3. Proti výroku o vině, trestu i náhradě škody podala obžalovaná prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání.

II. Obsah odvolání

4. Obžalovaná v odvolání namítá především nesprávné právní posouzení skutku. Má za to, že nalézací soud posoudil její jednání izolovaně jako majetkový delikt, aniž dostatečně zohlednil jeho ústavněprávní rozměr. Podle odvolatelky nebylo jejím cílem poškodit majetkové zájmy politických stran ani získat jakýkoliv prospěch, nýbrž veřejně vyjádřit nesouhlas se způsobem vedení volební kampaně prostřednictvím politické satiry. Stejně tak bylo jejím cílem upozornit na vizuální smog, který volební plakáty tvoří, a na znehodnocování sdíleného veřejného prostoru.

5. Odvolatelka vytýká okresnímu soudu, že se sice formálně zabýval námitkou svobody projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak podle jejího názoru provedl pouze obecné konstatování o existenci ochrany vlastnického práva, aniž by se pokusil poměřit kolidující základní práva v souladu s požadavky ústavního pořádku.
6. Podstatná část odvolání je věnována svobodě projevu. Odvolatelka zdůrazňuje, že její jednání představovalo politickou satiru směřující vůči veřejně činným osobám, které musejí podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva snést vyšší míru veřejné kritiky než soukromé osoby. Okresní soud podle ní nesprávně zúžil význam svobody projevu pouze na obsah sdělení a nevzal v úvahu, že forma projevu je jeho neoddělitelnou součástí. Podle odvolatelky okresní soud nevysvětlil, proč právě trestní právo představovalo nezbytný prostředek ochrany práv poškozených, ani proč nebylo možno věc řešit prostředky občanského nebo správního práva. Tím podle jejího názoru nerespektoval zásadu subsidiarity trestní represe vyjádřenou v § 12 odst. 2 trestního zákoníku.
7. Další námitka směřuje proti skutkovým závěrům nalézacího soudu ohledně výše škody. Odvolatelka namítá, že soud bez dalšího převzal závěry znaleckého posudku, aniž se zabýval otázkou, zda bylo skutečně nezbytné všechny pomalované plakáty odstranit a nahradit novými. Podle jejího názoru byla část škody vytvořena rozhodnutím samotných poškozených politických stran, nikoliv jejím jednáním.
8. Odvolatelka dále namítá, že okresní soud nesprávně dovodil existenci úmyslného zavinění. Tvrdí, že jejím úmyslem nebylo způsobit škodu ani znemožnit vedení volební kampaně. Předpokládala, že většinu kreseb bude možné odstranit běžnými čistícími prostředky, a proto nebyla srozuměna se vznikem škody v rozsahu, který později dovodil znalec.
9. Konečně odvolatelka namítá nepřiměřenost uloženého trestu. Má za to, že peněžitý trest ve výši 50 000 Kč neodpovídá okolnostem případu ani její osobě, když je dosud bezúhonná, skutku se od počátku doznává a její jednání bylo motivováno výhradně občanským a politickým přesvědčením.
10. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d) a e) trestního řádu zrušil a věc buď vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby ji podle § 259 odst. 3 trestního řádu sám zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

III. Vyjádření státního zástupce k odvolání

11. K podanému odvolání se písemně vyjádřil státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Jihlavě. Uvedl, že se plně ztotožňuje se skutkovými i právními závěry nalézacího soudu. Zdůraznil, že obžalovaná po celou dobu řízení nezpochybňovala samotný průběh skutku a její argumentace směřuje výlučně proti právnímu hodnocení věci.

12. Podle státního zástupce okresní soud správně rozlišil mezi obsahem projevu a prostředkem, kterým byl tento projev realizován. Trestní řízení se podle jeho názoru netýká politických názorů obžalované ani jejich veřejného vyjadřování, nýbrž úmyslného zásahu do cizího majetku. Skutečnost, že tento zásah byl motivován politickým přesvědčením, sama o sobě nevylučuje trestní odpovědnost.

13. Státní zástupce navrhl, aby odvolací soud odvolání podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

IV. Přezkum napadeného rozsudku

14. Odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalované není důvodné.

15. Odvolací soud konstatuje, že nalézací soud provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí věci. Provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech způsobem odpovídajícím § 2 odst. 6 trestního řádu. Skutková zjištění mají oporu v obsahu provedených důkazů a nejsou s nimi v extrémním nesouladu.

16. Odvolací soud nicméně přisvědčuje odvolatelce v tom směru, že odůvodnění rozsudku okresního soudu je ve vztahu k ústavněprávním námitkám poměrně stručné. Nalézací soud sice správně identifikoval střet mezi svobodou projevu a ochranou vlastnického práva, avšak jednotlivým argumentům obhajoby nevěnoval takovou pozornost, jakou si vzhledem k povaze projednávané věci zasloužily. Tato okolnost však sama o sobě nečiní napadený rozsudek nezákonným.

17. Odvolatelka především zpochybňuje závěr okresního soudu o výši vzniklé škody. Tvrdí, že část škody byla způsobena až rozhodnutím poškozených plakáty odstranit a nahradit novými. S touto námitkou se však odvolací soud neztotožňuje.

18. Ze znaleckého posudku i výpovědi znalce jednoznačně vyplynulo, že použitý permanentní fix pronikl do povrchu plakátů natolik, že jejich uvedení do původního stavu nebylo běžnými

prostředky možné. Jestliže se poškození rozhodli poškozené plakáty nahradit novými, nešlo o svévolné navýšení škody, nýbrž o obvyklý postup při provozování venkovní reklamní kampaně.

19. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že volební plakáty plní svůj účel pouze po omezenou dobu probíhající volební kampaně. Jejich estetická podoba představuje podstatnou součást reklamního sdělení. Jakmile byla tato podoba změněna způsobem, s nímž objednatel kampaně nesouhlasil, vznikla potřeba jejich nahrazení. Tato potřeba byla přímým důsledkem jednání obžalované.

20. Odvolatelka dále namítá, že nebyla srozuměna se vznikem škody v rozsahu později vyčísleném znalcem. Ani této námitce nelze přisvědčit.

21. Trestní odpovědnost obžalované není založena na tom, že předvídala přesnou výši vzniklé škody. Rozhodující je, že si byla vědoma, že zasahuje do cizích plakátů, které nejsou jejím majetkem, a že jejich poškozením může vlastníkům vzniknout majetková újma. Tuto skutečnost ostatně sama při hlavním líčení připustila.

22. Odvolací soud proto stejně jako soud prvního stupně uzavírá, že obžalovaná jednala nejméně v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Odvolací soud proto považuje závěr nalézacího soudu o výši škody za správný.

23. Podstatou odvolání je tvrzení, že trestní postih obžalované představuje nepřípustný zásah do svobody projevu garantované čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

24. Odvolací soud považuje za potřebné především zdůraznit, že jednání obžalované skutečně představovalo politický projev. Současně však nelze přehlédnout, že ani čl. 17 Listiny ani čl. 10 Úmluvy neposkytují absolutní ochranu jakékoli formě projevu. Výkon svobody projevu může být za podmínek stanovených zákonem omezen mimo jiné za účelem ochrany práv a svobod druhých.

25. V projednávané věci nebyla obžalovaná trestně stíhána za obsah svého politického názoru ani za kritiku konkrétních politických stran či kandidátů. Trestní postih se vztahoval výlučně ke způsobu, kterým svůj názor realizovala, totiž k úmyslnému zásahu do cizího majetku. Odvolací soud proto považuje za rozhodující otázku, zda lze úmyslné poškození cizí věci považovat za prostředek, který požívá stejné ústavní ochrany jako samotný obsah politického projevu.

26. Na tuto otázku odpovídá odvolací soud záporně. Svoboda projevu sice chrání široké spektrum forem veřejné komunikace, avšak sama o sobě nezakládá oprávnění jednostranně nakládat s cizím majetkem nebo měnit jeho podobu proti vůli vlastníka.

27. Odvolací soud nepřehlédl, že projednávaná věc se pohybuje na rozhraní trestního práva a ochrany základních práv. V řízení proto bylo nezbytné posoudit, zda trestní postih obžalované ob stojí z hlediska požadavků čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

28. Mezi účastníky řízení panuje shoda na tom, že uložený trest představuje zásah do svobody projevu obžalované. Spornou otázkou je pouze to, zda tento zásah splňuje podmínky ústavní přípustnosti.

29. Přestože výše peněžitého trestu není zanedbatelná, nelze ji považovat za excesivní. Její výměra odpovídá rozsahu způsobené škody, opakování jednání i skutečnosti, že obžalovaná své jednání veřejně obhajovala a ani v průběhu řízení nevyjádřila přesvědčení o jeho protiprávnosti.

30. Samotná okolnost, že jednání bylo motivováno politickým přesvědčením, podle názoru odvolacího soudu nezakládá důvod pro upuštění od trestní odpovědnosti. Demokratická společnost chrání svobodu projevu, nikoli však libovolný způsob její realizace.

31. Odvolatelka dále namítá, že věc měla být řešena prostředky správního nebo občanského práva.

32. Odvolací soud se touto námitkou zabýval, avšak neshledal ji důvodnou.

33. Podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku představuje trestní právo prostředek ochrany společnosti použitelný tehdy, nepostačuje-li odpovědnost podle jiného právního předpisu. V projednávané věci nešlo o jednorázové nebo nahodilé poškození jediné věci. Obžalovaná postupovala promyšleně, po dobu několika dnů navštěvovala různé části města a zasáhla nejméně třicet jedna volebních plakátů různých politických stran. Jednání proto vykazuje vyšší stupeň společenské škodlivosti.

34. Přihlédnout je třeba rovněž ke skutečnosti, že ke skutku došlo během volební kampaně, tedy v době, kdy poškozené plakáty plnily svůj základní účel. Zásahem do jejich podoby došlo nejen ke vzniku majetkové škody, ale také k narušení způsobu, jakým poškozené subjekty realizovaly svou volební prezentaci.

35. Za těchto okolností odvolací soud nesdílí názor obhajoby, že by postačovalo projednání věci jako přestupku nebo její řešení výlučně prostředky občanského práva.

36. Odvolací soud uzavírá, že nalézací soud správně zjistil skutkový stav, správně právně kvalifikoval jednání obžalované jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a uložil trest odpovídající povaze projednávané věci.

37. Přestože odůvodnění rozsudku okresního soudu mohlo být podrobnější ve vztahu k ústavněprávním námitkám obhajoby, odvolací soud tyto námitky přezkoumal v plném rozsahu a neshledal důvod ke změně napadeného rozhodnutí.

38. Z těchto důvodů bylo podle § 256 trestního řádu rozhodnuto tak, že se odvolání obžalované jako nedůvodné zamítá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obviněný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Jihlavě dne 20. dubna 2026

JUDr. Martina Pokorná
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Bc. Olga Ponomarenko

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. srpna 2026 o dovolání obviněné Anny Procházkové proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. dubna 2026, sp. zn. 7 To 96/2026 jako soudu odvolacího, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 7 T 351/2025, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu se dovolání obviněné **odmítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 18. ledna 2026 byla obviněná Anna Procházková uznána vinnou přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustila pomalováním volebních plakátů několika politických stran v průběhu volební kampaně před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Za uvedený přečin jí byl uložen peněžitý trest ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit poškozeným škodu ve výši 20 480 Kč.
2. K odvolání obviněné Krajský soud v Brně – pobočka v Jihlavě rozsudkem ze dne 20. dubna 2026 podle § 256 trestního řádu odvolání jako nedůvodné zamítl.
3. Proti tomuto rozhodnutí podala obviněná prostřednictvím svého obhájce dovolání.

I. Dovolání a vyjádření k němu

4. Dovolatelka opřela dovolání o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Namítá především nesprávné právní posouzení skutku, neboť obecné soudy podle jejího názoru nepřiměřeně zasáhly do její svobody projevu chráněné čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Dovolatelka uvádí, že její jednání představovalo formu politické satiry a občanského protestu proti způsobu vedení volební kampaně. Nesouhlasí s tím, aby volební plakáty znehodnocovaly veřejný prostor, který je sdílený všemi. Rozhodla se proto proti tomuto druhu politické soutěže bojovat tak, jak jako jednotlivec může. Obecné soudy podle jejího názoru nedostatečně zohlednily význam politického projevu v demokratické společnosti a spokojily se pouze s konstatováním, že zasáhla do cizího majetku.
6. Dále namítá, že soudy nesprávně aplikovaly zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Má za to, že okolnosti případu odůvodňovaly použití prostředků

správního nebo občanského práva a že trestní odsouzení představovalo nepřiměřenou reakci státu.

7. Dovolatelka rovněž zpochybňuje závěry soudů týkající se výše vzniklé škody a existence úmyslného zavinění.

8. Nad rámec námitek uplatněných v předchozích stádiích řízení dovolatelka nově uvádí, že po právní moci rozsudku vyšlo najevo, že samosoudce Okresního soudu v Jihlavě JUDr. Pavel Horský uzavřel dne 15. srpna 2026 manželství s Janou Veselou, poslankyní politické strany Občanská aliance. Její volební plakáty patřily mezi plakáty, které byly jednáním dovolatelky pomalovány.

9. Dovolatelka je přesvědčena, že tato skutečnost objektivně zpochybňuje nestrannost soudu prvního stupně. Podle jejího názoru je zřejmé, že vztah mezi soudcem a Janou Veselou existoval již v době hlavního líčení, byť nebyl veřejně znám. Samotná okolnost, že se jejich partnerský vztah stal veřejně známým až po skončení odvolacího řízení, podle dovolatelky nevylučuje existenci pochybností o nepodjatosti soudce již v době jeho rozhodování.

10. Dovolatelka poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se objektivní nestrannosti soudce a zdůrazňuje, že rozhodující není pouze subjektivní přesvědčení konkrétního soudce, ale též to, zda okolnosti případu mohou u objektivního pozorovatele vyvolat legitimní pochybnosti o jeho nepodjatosti.

11. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky v Jihlavě i rozsudek Okresního soudu v Jihlavě a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

12. Nejvyšší státní zastupitelství navrhlo dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítnout jako zjevně neopodstatněné.

13. Ve svém vyjádření uvedlo, že převážná část dovolacích námitek pouze opakuje argumentaci uplatněnou již v řízení před soudy nižších stupňů, s níž se oba soudy dostatečně vypořádaly. Dovolání podle jeho názoru představuje především polemiku s právním hodnocením věci, nikoli námitky způsobilé založit dovolací přezkum.

14. K námitce podjatosti Nejvyšší státní zastupitelství uvedlo, že samotná skutečnost, že soudce po skončení trestního řízení uzavřel manželství s političkou, jejíž plakáty byly mezi poškozenými, bez dalších konkrétních okolností neprokazuje existenci poměru soudce k projednávané věci ani k některé ze stran řízení v době rozhodování. Současně upozornilo, že

dovolání není určeno k přezkumu nově tvrzených skutkových okolností, které nebyly předmětem dokazování před soudy nižších stupňů.

II. Přípustnost dovolání

15. Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou prostřednictvím obhájce, ve lhůtě stanovené § 265e trestního řádu a proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání podle § 265a odst. 1 a odst. 2 písm. h) trestního řádu přípustné.

16. Dovolací soud připomíná, že dovolání představuje mimořádný opravný prostředek určený k nápravě vad právního posouzení věci. Není třetí instancí přezkoumávající správnost skutkových zjištění ani prostředkem k opakovanému hodnocení provedených důkazů. Jeho přezkumná činnost je omezena na námitky podřaditelné pod některý z dovolacích důvodů taxativně vymezených v § 265b trestního řádu.

17. V rozsahu, v němž dovolatelka brojí proti hodnocení důkazů, zpochybňuje výši škody nebo polemizuje se skutkovými závěry soudů nižších stupňů, nelze její námitky pod uplatněný dovolací důvod podřadit. Nejvyšší soud se jimi proto dále nezabýval.

18. Za právně relevantní považoval dovolací soud námitky směřující proti právnímu posouzení střetu svobody projevu s ochranou vlastnického práva a námitku tvrzené podjatosti soudce prvního stupně, neboť tyto námitky se dotýkají ústavněprávního rámce projednávané věci a budou předmětem dalšího posouzení.

III. Důvodnost dovolání

19. Nejvyšší soud předně připomíná, že dovolání podle § 265b trestního řádu představuje mimořádný opravný prostředek určený výlučně k nápravě právních vad pravomocných rozhodnutí. Jeho prostřednictvím nelze bez dalšího dosáhnout nového hodnocení provedených důkazů ani revize skutkových zjištění, na nichž rozhodnutí soudů nižších stupňů spočívají. Dovolací soud není třetí instancí všeobecného přezkumu a není oprávněn nahrazovat činnost nalézacího ani odvolacího soudu při zjišťování skutkového stavu.

20. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu vychází z toho, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu dopadá pouze na vady hmotněprávního posouzení skutku nebo jiného hmotněprávního posouzení. Skutkové námitky jsou způsobilé založit dovolací přezkum jen tehdy, dosahují-li intenzity tzv. extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1266/2013; obdobně též nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94).

21. V projednávané věci dovolatelka existenci takového extrémního rozporu netvrdí a Nejvyšší soud jej ani z obsahu trestního spisu neshledal. Skutková zjištění okresního soudu, převzatá soudem odvolacím, mají oporu v provedeném dokazování a netrpí vnitřní rozporností.

22. Nejvyšší soud se dále zabýval námitkou, že trestní postih dovolatelky představuje nepřípustný zásah do svobody projevu garantované čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

23. V tomto směru dovolací soud považuje za vhodné především zdůraznit, že se odvolací soud uvedenou otázkou zabýval podrobně a přesvědčivě. Jeho právní závěry jsou podle názoru dovolacího soudu správné a odpovídají jak ústavnímu pořádku České republiky, tak judikatuře Evropského soudu pro lidská práva.

24. Není pochyb o tom, že jednání dovolatelky představovalo politicky motivovaný projev. Současně však nelze přehlédnout, že svoboda projevu není právem absolutním. Již samotný čl. 17 odst. 4 Listiny i čl. 10 odst. 2 Úmluvy výslovně připouštějí možnost jejího omezení za účelem ochrany práv jiných osob.

25. Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikoval, že svoboda projevu představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti a vztahuje se nejen na informace nebo myšlenky přijímané příznivě, ale i na ty, které mohou urážet, šokovat nebo znepokojovat.

26. Stejná judikatura však současně zdůrazňuje, že výkon svobody projevu s sebou nese povinnosti a odpovědnost. Ani politická satira proto nepožívá bezvýjimečné ochrany, pokud je spojena se zásahem do práv jiných osob nebo s porušením obecně závazných právních předpisů.

27. Dovolací soud sdílí závěr odvolacího soudu, že předmětem trestního postihu nebyl obsah politického názoru dovolatelky ani její kritika volebních kampaní jako taková. Obviněná nebyla stíhána za své názory ani za jejich veřejnou prezentaci, nýbrž za způsob, kterým svůj názor realizovala, totiž úmyslným zásahem do cizích věcí.

28. Dovolací soud nepřehlédl, že dovolatelka odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva týkající se politické satiry. Tato rozhodnutí však vycházejí z odlišných skutkových okolností, neboť se převážně týkají verbálních nebo obrazových projevů, nikoliv fyzického zásahu do cizího majetku. Jejich závěry proto nelze bez dalšího přenášet na nyní projednávanou věc.

29. Ani námitku porušení zásady subsidiarity trestní represe neshledal dovolací soud důvodnou.

30. Nejvyšší soud ve své ustálené rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňuje, že ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku nelze vykládat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, kdy přichází v úvahu rovněž odpovědnost podle jiného právního předpisu (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012, publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.).

31. V posuzované věci dovolatelka během několika dnů systematicky zasáhla do většího počtu volebních plakátů různých politických subjektů. Jednání nebylo nahodilé ani impulzivní, ale předem promyšlené. S ohledem na rozsah zásahu, počet poškozených věcí i dobu jeho spáchání nelze uzavřít, že by šlo o případ natolik bagatelní, aby použití prostředků trestního práva bylo zjevně nepřiměřené.

32. Nejvyšší soud proto neshledal důvod odchýlit se od závěrů soudů nižších stupňů, podle nichž byly podmínky trestní odpovědnosti naplněny.

33. Nejvyšší soud se dále zabýval námitkou dovolatelky, podle níž bylo její právo na zákonného a nestranného soudce porušeno tím, že samosoudce Okresního soudu v Jihlavě JUDr. Pavel Horský po právní moci napadených rozhodnutí uzavřel manželství s Janou Veselou, poslankyní politické strany Občanská aliance, jejíž volební plakáty byly mezi plakáty dotčenými jednáním dovolatelky.

34. Dovolatelka dovozuje, že uvedená skutečnost zpětně vyvolává důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudce již v době hlavního líčení. Podle jejího názoru lze předpokládat, že partnerský vztah mezi soudcem a uvedenou politickou existoval již v době rozhodování, byť nebyl veřejně znám.

35. Nejvyšší soud považuje za potřebné předeslat, že právo na projednání věci nezávislým a nestranným soudem představuje jednu ze základních garancí spravedlivého procesu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

36. Ustálená judikatura Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva rozlišuje při posuzování nestrannosti soudce dvě hlediska – subjektivní a objektivní. Subjektivní hledisko se vztahuje k osobnímu postoji konkrétního soudce k projednávané věci nebo k účastníkům řízení. Objektivní hledisko zkoumá, zda existují takové okolnosti, které mohou odůvodněně vyvolat pochybnosti o jeho nepodjatosti z pohledu objektivního pozorovatele.

37. Z obsahu trestního spisu ani z dalších podkladů, které měl dovolací soud k dispozici, nevyplývá žádná skutečnost nasvědčující tomu, že by soudce v době rozhodování udržoval s Janou Veselou takový osobní vztah, který by mohl ovlivnit jeho rozhodování nebo který by zakládal jeho vyloučení podle § 30 trestního řádu.

38. Samotná skutečnost, že po právní moci rozhodnutí uzavřel soudce s uvedenou političkou manželství, bez dalších konkrétních okolností neprokazuje existenci důvodu podjatosti v době hlavního líčení. Přijetí opačného závěru by znamenalo dovozovat nedostatek nestrannosti výlučně ze skutečností, které nastaly až po skončení soudního řízení.

39. Dovolatelka ostatně netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že partnerský vztah mezi soudcem a Janou Veselou existoval již v době rozhodování soudu prvního stupně, natož že by měl jakýkoli vliv na průběh nebo výsledek trestního řízení. Její argumentace je založena převážně na domněnkách a zpětných úvahách vycházejících z pozdějšího vývoje osobních poměrů soudce.

40. Nejvyšší soud proto uzavírá, že zjištěné okolnosti samy o sobě nepostačují k závěru, že soudce měl být z projednávání věci vyloučen podle § 30 trestního řádu.

41. Nad rámec uvedeného dovolací soud připomíná, že dovolání představuje mimořádný opravný prostředek určený především k přezkumu právních vad pravomocných rozhodnutí. Jeho prostřednictvím nelze bez dalšího otevírat dokazování ohledně nových skutkových okolností, které nebyly předmětem řízení před soudy nižších stupňů.

42. Skutečnost, že po právní moci rozhodnutí nastaly nové okolnosti týkající se osobních poměrů soudce, sama o sobě nezakládá důvod pro kasaci pravomocného rozhodnutí. Dovolací soud není oprávněn nahrazovat nalézací řízení ani provádět rozsáhlé dokazování k otázkám, které nebyly předmětem dokazování před soudy nižších stupňů.

43. Nejvyšší soud proto uzavírá, že ani námitka tvrzené podjatosti soudce soudu prvního stupně nemůže založit důvodnost podaného dovolání.

44. Nejvyšší soud přezkoumal všechny dovolací námitky, které bylo možno podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, a dospěl k závěru, že žádná z nich není důvodná.

45. Námitky směřující proti skutkovým zjištěním a hodnocení důkazů stojí mimo rámec dovolacího přezkumu. Námitky týkající se svobody projevu, subsidiarity trestní represe i tvrzené podjatosti soudce neshledal dovolací soud opodstatněnými, neboť soudy nižších

stupňů aplikovaly příslušná ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu ústavně konformním způsobem.

46. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu dovolání jako zjevně neopodstatněné odmítl.

Poučení:

Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n trestního řádu).

V Brně dne 26. srpna 2026

JUDr. Alois Reichmann, LL.M., Ph.D.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Jana Novák Tyršová, DiS.